

İlham Perimin Ucu Yanık Eteği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2022

“Şimdi her satırı, “bu satırı da neden yazdım?” diyerek öfkeyle bir öncekine ekliyorum. Aziz varlığını son dakikasına kadar aynı görüşle ayakta tutmak gibi bir görevim olduğunu hissediyorum. Çünkü başka türlü bir davranışım, benimle küçük de olsa bir ilişki kurmuş, benimle az da olsa ilgilenmiş insanlarca yadırganacaktır. Oysa sevgili Bilge, aziz varlığını artık ara sıra kaybettiğim oluyor. Fakat yaralı aklım, henüz gidecek bir ülke bulamadığı için bana dönüyor şimdilik. Biliyorum ki, bu akıl beni bütünüyle terk edinceye kadar gidip gelen aziz varlık masalına kimse inanmayacaktır.”(Oğuz Atay)

Düşlerimi ödünç verdim geceye ve soluk alamadığım kadar da solduğunu hissediyorum içimdeki umudun.

Düş aralıkları var gerçeklerde.

Beş parmağın da bir olmadığı gibi ve işte parmak hesabı yapıyorum illa ki bir parmak eksik çıkıyor az evvel kimse el sıkıştığım belli ki parmaklarımdan birini aşmış. Şaşıyor muyum? Asla.

Künyemdeki ismim azıcık kirli mi ne ve şehla gözlerine şiirin dalıp dalıp soruyorum da:

İçimdeki izdiham senin eserin midir?

Bense bir esintiyim geceye tünemiş.

Eskilerde kalan bir resim ve de bir şarkının hayali ile günü savsaklayıp içimdeki geçmişle yaşıyorum üstelik sağlıksız olduğunu bile bile.

İklimsiz coğrafyalar saklı az ötemde. Bense artık nerede saklı ve tutuklu kalmışsam...

Cüret edenler var cüssesi devasa.

Çürük düşler var bir kasa düş içinde diğerlerini de çürüten.

Düşümün kovuğunu doldurmayan düşüncelerim var bir o kadar duygular.

Arzı endam ediyor ilham perim az evvel kapıdan kovduğum bacadan dalan üstelik yanan bir baca ve dumanı tüten...

İlham perimse yanık kokan cüssesi ve boş boğazlığı ile bu sefer omzuma konuyor bense itekliyorum:

“Artık yazmayacağım.”

Bir damla yaş akıyor şehla gözlerinden bense hayli kararlıyım.

Sormaya yeltenecekken çimdikliyorum kolumu ve inanılmaz canım yanıyor ama yazdım mı tüm ruhum yanacak daha da beter alev alacak duygularım ve yetim kalmış cümlelerime ben nasıl sahip çıkacağım?

“Sen zaten yetimsin.”

Bunu söylemeye yeltense yeltense elbet ilham perim yeltenir.

Hizaya gelmek bilmiyor haspam.

Hüzünse bir redif bir geçiş hakkı sunmalı iken...

Kaskatı kesilmiş ruhum ve küskün kalemimle dürtüklüyorum sözcükleri ve tezahürat yapıyor içimde saklı alfabe öyle ki bazen yirmi dokuz harfin daha yetmediği bir ilhamla bir coşkuyla yazan ben ve kabullenmiş olduğum yazgım.

Yazamadığım bir kaderim var madem.

Yazmaya durduğum kederim üstünden silindir geçmişçesine.

Toz kondurmadığım yüreğimse aralıksız ezilen ve paylanan bazense umursanmayan ve ben hala insanları sevmekte direnirken...

Ansızın peyda olan onca duygu var ki...

İçimdeki kerrat cetveli de devreye giriyor:

Birler basamağından başlayıp sonsuza yolculuk yapmanın verdiği tat ve coşku ile hem hamt ettiğim bazense işe yaramadığımı düşünüp halt ettiğim.

Her şey öylesine iç içe geçmiş ki...

Mevsimin büyüü ve buğrası nasıl da geçkin.

Mevsimin savsakladığı o esinti bense hala kışı yaşarken içimde ve dışımda bazense kaş yapayım derken göz çıkardığım.

Albenisi sözcüklerin ve yaza yaza Bağdat'ı bulduğum ki kaybolmakta üstüme de yok iken.

Ucu yanık eteği ilham perimin ve o da derin düşüncelere dalarken ve işte ansızın askıntı olan bir sözcükten çıkıp da yola sonsuzluğu kucaklama hissim ve bu minvalde kendimle barıştığım ve aralıksız Rabbime koştüğüm üstelik künyemde yazan ismime da ihanet etmemek adına ne de olsa yazdığım kadar mutluyum ben ve bir o kadar da ismime hakkını verdiğim ne de olsa insanlar ismi ile yaşarken ve ben haiz olduğum iki ismin de hakkını vermek adına zıt kutuplarda dans ettiğim...

Ne de olsa Yıldız ismimle, soğuk bir coğrafya ve gökyüzünü tahayyül ederken diğer ismimle gül bahçesinde şakıdığım ve günümüzde babamdan yadigâr ismime yeni anlamlar yüklenmişken ve kısacık bir es ile adımın Gül'e denk düştüğü ki annem ve akrabalarım dışında hiç kimse beni Gül ismimle çağırılmazlarken üstelik ola ki biri Gül dedi dönüp de bakmadığım.

İçimi izdihamı ve ben aralıksız masa üstünü de toplamak adına seferberlik ilan ettiğim gerekçemle s/ üzgün yüreğime atıfta bulunduğum ve ilham perimin yakasından çekiştirdiğim ne de olsa bu gün duygularımı ve hayallerimi boykot ettiğim günün penceresinden kuş bakışı geceye ve şehre baktığım ve uzağımda yakınımda olan her şeyin hatta herkesin içimde saklı olduğu gerçeği ile mesafeleri izafi olarak bellemişken ve ilham perim somurtuk yüzüyle bana sorarken?

"Benden izin aldın mı peki?"

Bu sefer ben soruyorum:

"Ya, sen benden izin aldın mı bunca yazıya sebep olmuşken?"

El sıkıştığımızın ertesinde görüyorum ki kayıp parmağım yerine monte edilmiş üstüne üstük sayfalarca nakşetmişken duygu ve düşüncelerimi ve işte kala kalıyorum kendimle ve geçici bir nokta koyduğum yazıya baka kalıyorum üstelik ucu yanmaya başlamışken telaşla söndürüyorum ruhumun ateşini ve ben bile bilmezken yazdıklarımın hangisinin gerçek hangisinin hayal gücümün ürünü olduğunu...

Belki de kendime sormam gereken başka sorular var: misal:

Bu satırı neden yazdım, diye.

Elbet verecek bir cevabım da var iken...

Yazmak adeta aldığım nefese denk düşen bir ferahlama verirken nasıl nasıl yazmam ben?